

Arrest

nr. 58 082 van 18 maart 2011

in de zaak RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE WAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een staatsburger van Kazakstan van Oezbeekse origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad met de maffia omwille van uw bloeiende zaak.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds 2007 ondervond u druk van bandieten (maffia) omdat u veel verdiende met uw winkel. De maffia heeft nauwe contacten met de ordediensten en het gerecht.

In mei 2007 kreeg u het voorstel om uw winkel te verkopen aan een ambtenaar voor een lage prijs, wat u weigerde. In juni 2007 werd uw vrouw, die toen zwanger was, bedreigd met een mes en werd haar halsketting afgenomen. De belagers eisten van uw vrouw dat haar man zijn winkel zou moeten afgeven.

Eind juni, begin juli 2007 werd een drugsvangst geënceneerd in uw wagen. Alles werd gefilmd en er werd een proces-verbaal opgesteld door de politie. U kreeg de keuze: ofwel 10 jaar gevangenisstraf voor drugssmokkel, of toch uw winkel van de hand doen. U besloot onder te duiken.

Uiteindelijk werd u op 1 augustus 2007 ontvoerd door gewapende mannen toen u even naar de winkel ging. Uw vrouw kon niet verhinderen dat u werd meegenomen. U werd buiten de stad gebracht en

zwaar mishandeld. U had verschillende verwondingen en diende 10 tot 15 dagen in het ziekenhuis verzorgd te worden.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis kwam een notaris samen met een agent en een ondergeschikte van de ambtenaar bij u thuis om de verkoop van de winkel te regelen. U kreeg nog minder dan dat ze in de verkoopsakte schreven. Ook kreeg u de video met de geënceneerde drugsvangst en het proces-verbaal, die u onmiddellijk vernielde.

Nadien verbleef u een periode in Oezbekistan waar u zich verder liet verzorgen.

In 2009 kreeg u problemen met een andere maffiabende, die uw wagen wilde inpalmen. Ze lieten het schoolrooster van uw kinderen zien en dreigden ermee uw kinderen te treffen indien u uw wagen niet zou verkopen. U verkocht uw wagen weerom aan een veel te lage prijs.

Daarbij vond u ook dat in Kazakstan het beleid erg nationalistisch is en dat de etnische groepen worden uitgedreven.

Een kennis van u verbleef een tijdje met zijn gezin in België. Hij raadde u aan om naar België te komen.

Op 9 september 2009 vertrok u per trein naar Moskou. Van daar reisde u verder in de laadruimte van een vrachtwagen samen met uw gezin. Enkele dagen later kwam u aan in België.

Op 16 september 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.”

1.2.1. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift van 29 december 2010 een korte uiteenzetting van de feiten die overeenstemt met het feitenrelaas opgenomen in de bestreden beslissing met dit verschil dat hij stelt in september 2009 **per bus** Chimkent naar Moskou te zijn vertrokken en niet **per trein** zoals verklaard bij zijn verhoor op 22 november 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 6) en aldus weergegeven in de beslissing.

1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker hier zonder meer zijn aanvankelijke verklaring op een niet onbelangrijk punt wijzigt.

Dergelijk verweer kan echter de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn aanvankelijke verklaring, met name dat het paar per trein via Chimkent naar Moskou reisde, en de verklaring van zijn vrouw, dat ze per bus reisden, geenszins verklaren.

Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook staande en keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

1.3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **uw asielrelaas** niet aannemelijk kunt maken.*

Zo zijn uw verklaringen betreffende twee cruciale elementen van uw asielrelaas (fysiek incident op 1 augustus 2007 en gedwongen verkoop van uw winkel) niet consistent.

*Betreffende **het (enige) incident waarbij u fysiek werd aangevallen** - op 1 augustus 2007 - dient te worden vastgesteld dat u zowel in uw vragenlijst als voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u toen een periode in het ziekenhuis verbleef (10 tot 15 dagen; vragenlijst man, p. 3; CGVS man, p. 4). Uw vrouw verklaarde echter dat ze u weliswaar vergezelde naar meerdere medische diensten, doch zij ontkende formeel dat u er werd opgenomen (CGVS vrouw, p. 3).*

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd uw vrouw gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw beider verklaringen. Hierop heeft uw vrouw verklaard zich niet te herinneren dat u werd opgenomen (CGVS, vrouw, p. 3).

Deze verklaring is geen afdoende uitleg. Er kan toch verwacht worden dat uw vrouw nog weet of u al dan niet werd opgenomen in een ziekenhuis nadat u kwetsuren had opgelopen bij een dergelijk zwaar incident.

*Betreffende uw verklaringen over de **gedwongen verkoop van uw winkel** zijn uw onderlinge verklaringen ook niet consistent.*

Zo verklaarde u in uw vragenlijst dat u, enkele dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis, bezoek kreeg van drie bandieten om u te informeren over de verkoop van uw winkel, waarna de verkoop op de dag nadien werd voltrokken door een notaris, een persoon van de stedelijke administratie en een agent (vragenlijst, p. 3).

Voor het Commissariaat-generaal haalde u het voorafgaandelijk bezoek van de drie bandieten echter niet aan. U verklaarde enkel dat u werd opgebeld, waarna de notaris, de ambtenaar en de politie reeds enkele uren later kwamen.

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen.

Hierop heeft u verklaard dat de drie mannen bandieten zijn (CGVS, p. 5), doch de tegenstrijdigheid betreffende het voorafgaand bezoek is hiermee niet verklaard of weerlegd.

Deze tegenstrijdigheden, omtrent de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

*Daarbij legt u **geen enkel begin van bewijs** voor dat uw verklaringen zou kunnen staven en dat een ander licht zouden kunnen werpen op bovenvermelde vaststellingen.*

*Daarbij dient te worden vastgesteld dat u **uw beweerde reisroute** niet aannemelijk kunt maken. Zo verklaarde u dat u via Chimkent naar Moskou reisde per trein (CGVS, p. 6). Uw vrouw verklaarde echter dat ze samen met u en de kinderen per bus reisde van Chimkent naar Moskou (CGVS vrouw, p.*

4). Uw vrouw kon geen aannemelijke uitleg geven voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen.

Verder verklaarde u met uw gezin vanaf Moskou in de laadruimte van een vrachtwagen te zijn gereisd. U verklaarde niet te weten hoe de grenscontroles verliepen. U verklaarde enkel dat u geen lawaai mocht maken 'wanneer de wagen stil staat'. Daarbij verklaarde u dat er geen plan B was afgesproken voor het geval u onderweg zou worden ontdekt (CGVS, p. 7).

Het is echter niet aannemelijk dat een smokkelaar een dergelijke risicovolle reis zou ondernemen met een gezin met jonge kinderen, waarbij niet eens werd gesproken over wat u moest doen bij een eventuele onderschepping, gezien de strenge grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenlanden.

Deze vaststellingen omtrent uw reisroute ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte haalde u in uw vragenlijst nog aan dat er een zeer nationalistisch beleid wordt gevoerd in Kazakstan en dat alle **etnische groepen worden uitgedreven**, waaronder de Oezbeken (vragenlijst, p. 4).

Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, kan allerminst worden afgeleid dat er in Kazakstan sprake is van daadwerkelijke vervolging van personen van Oezbeekse origine of personen van een andere etnie, omwille van hun etnische origine.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat er sprake is van privéproblemen tussen jullie sinds uw aankomst in België (CGVS vrouw, p. 1 – 2).

Echter, aangezien deze problemen nog niet aan de orde waren bij uw vertrek uit Kazakstan, kunnen deze problemen bezwaarlijk in overweging worden genomen bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (geboorteakte van uw kinderen, uw rijbewijs en diploma, geboorteakte en werkboekje van uw vrouw) hebben geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 december 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en voert ook een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de elementen uit het dossier in verband met "de substantiële beschermingsstatus (sic)"(zie het verzoekschrift, p. 3) zoals deze voortvloeit uit het Verdrag van Genève nu hij zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van verzoekers vrees voor ernstige schade en dood, de asielaanvraag afwijst.

Verzoeker stelt dat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn leven in gevaar is omwille van zijn Oezbeekse origine, gelet op het nationalistische beleid dat in Kazakstan wordt gevoerd.

Verzoeker beweert dat er zich in Kazachstan wel problemen voordoen ten aanzien van minderheden en verwijst naar het rapport van 1 februari 2010 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Volgens verzoeker is de beslissing van de commissaris-generaal in strijd met de conclusie van voormeld rapport en bijgevolg niet correct. Er zijn volgens hem ook nog andere publicaties van de VN waarin geopperd wordt dat er in Kazachstan nog ruimte is voor verbetering op het vlak van behandeling van minderheidsgroepen.

Wat betreft de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen, wijst verzoeker er op dat volgens vaste rechtspraak het niet zo is dat het loutere feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, een tegenstrijdigheid inhoudt. Hij vervolgt dat niet alle gevallen van een omissie mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker.

De overige inconsistenties wijt verzoeker aan zijn zwakke gezondheidstoestand.

Verder voert verzoeker aan dat het "geen verder betoog" behoeft dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij haalt de artikelen 2 en 3 EVRM aan en stelt dat de bescherming die door laatstvermeld artikel geboden wordt, ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Verdrag van Genève. De uitzetting zal,

aldus verzoeker, bijgevolg artikel 3 EVRM schenden “*zolang (sic)*” (zie het verzoekschrift, p. 6) hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift (p. 1) de bestreden beslissing te vernietigen; hij vraagt ook (zie het verzoekschrift, p. 6) de bestreden beslissing te hervormen en hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Daar waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont op welke wijze voormeld artikel zou geschonden zijn.

De bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of te weigeren.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

In zoverre verzoeker met “*de substantiële beschermingsstatus*” (zie verzoekschrift, p. 3), de subsidiaire beschermingsstatus bedoeld, en laat gelden dat de weigering van deze status niet afdoende gemotiveerd werd, stelt de Raad vast dat deze bewering elke feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikel 2 en 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980, bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormelde artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Verzoeker verklaart dat zijn leven in gevaar is omwille van zijn Oezbeekse origine, gelet op het nationalistische beleid dat in Kazakstan gevoerd wordt, en verwijst naar de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad stelt hierbij vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen vrees voor vervolging of risico op lijden ernstige schade aanhaalt omwille van zijn problemen met de maffia, wat nochtans, zo verzoeker verklaarde, dé reden van zijn vertrek was uit Kazachstan (zie verhoorverslag, p. 2).

Deze vaststelling verhindert verzoekers voorgehouden problemen met de maffia als geloofwaardig aan te nemen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Wat betreft verzoekers redenering dat niet alle gevallen van omissie kunnen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij al reeds van in het begin van de asielprocedure zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken.

De onduidelijke verklaringen van verzoeker aangaande de voorgehouden gedwongen verkoop van zijn winkel, ondermijnen wel degelijk zijn geloofwaardigheid hieromtrent.

Verzoekers verklaring dat de inconsistenties te wijten zijn aan zijn zwakke gezondheidstoestand, wordt niet aangetoond. Hij legt immers geen enkel medisch attest neer zodat zijn verklaring niet meer dan een blote bewering is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Daar waar verzoeker verwijst naar het rapport toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit zou blijken dat er zich problemen stellen ten aanzien van etnische minderheden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich hier louter beperkt tot een selectieve lezing van voormeld document.

Verweerder wijst er terecht op dat na volledige doorlezing van dit rapport, allerm minst kan worden afgeleid dat er in Kazachstan sprake is van daadwerkelijke vervolging van personen van Oezbeekse origine of personen van een andere etnie, omwille van hun etnische origine.

In deze passus, die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, valt trouwens te lezen dat de voorvallen die zich hebben voorgedaan *“gering en sporadisch zijn en geen hoog risico van aanhoudend interetnisch geweld meebrengt”*.

De beslissing van de commissaris-generaal is bijgevolg geenszins in strijd met het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en wel degelijk correct genomen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die voormelde informatie ontkrachten.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op lijden van ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet, evenals artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève zijn niet geschonden.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 22 november 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE